

Kamrater, vänner, mötesdeltagare.

Tack för att ni är här idag! Några ord om vikten av att organisera sig och agera, idag, imorgon och varje kommande dag. Organisera oss och agera politiskt är vad vi gör just nu, på denna plats och dag, men det är något vi behöver ta bortom denna plats och göra alla dagar. I det politiska läget vi befinner oss är denna dag, 1 maj, lika viktigt som alltid. 1a maj har firats av arbetarrörelsen över hela världen sedan 1890. Under dessa 129 år har vi tillsammans vunnit många segrar men också vidkänts ett otal förluster. För att vi ska kunna hämta kraft ur historien, styrka ur segrarna, erfarenhet ur förlusterna och alltid minnet av att organisering och kamp lönar sig, det är det som givit oss det vi har av demokrati, välfärd och rättvisa, men också för att vi ska kunna organisera oss mot framtiden, till försvar för det vi vunnit och för mycket mer av demokrati och rättvisa. För en annan värld som är möjlig.

Första maj är en dag för att knyta ihop det som varit, med det som ska komma. Det är en symbol för vad vi kan uppnå tillsammans när vi organiserar oss för gemensamma intressen. Kom ihåg att vår rörelse föddes under desperata förhållanden och att vår insikt om vikten av ett enat kollektiv har burit oss långt. Långt men fortfarande långt ifrån tillräckligt.

Det finns två anledningar till varför just idag är dagen vi behöver ta steget mot en starkare organisering. Det ena är motstånd och det andra är hopp. Men de hänger ihop och måste göra det. Utan hopp om något bättre orkar vi inte göra motstånd. Ur det kollektiva motståndet föds hoppet. Hoppet om en annan värld.

Det organisering vi ser idag är breda och spretiga allianser mellan människor som vill ha mer rättvisa, som tror att en annan värld är möjlig, som är socialister, kommunister, feminister, antirasister, miljökampar, fackföreningsaktiva, HBTQ-aktivister, fredsaktivister, asylkampar och för den delen folk som bara vill ha något annat än den rådande ordningen. Det är ur dessa breda allianser vi kan hämta kraft att bli riktigt många och riktigt starka. För alla våra kamper hänger ihop och när det regnar från mörka moln måste vi få plats under samma paraply.

Detta paraply är vår gemensamma allians av rörelser, den som idag samlas under olika typer av himlar, på tusentals torg, gator och parker runt om i världen. Blunda ett kort tag och se dem framför er, alla människor som idag bestämt sig för att gå ut och vara med i det radikala kollektiv som på 1 maj formas över hela världen! De som stolt höjer en röd fana. I den kollektiva rörelsen, i alla de miljontals individuella handlingarna att gå med idag, finns hoppet.

Rörelsen behöver växa, för att vara stark nog att stå emot och för att ha muskler tillräckligt för att driva på för våra gemensamma visioner. Och den rörelsens

tillväxt består av tusentals små steg som vi tar var och en av oss. Du som inte är medlem i ett parti eller en organisation, skriv upp dig på en lista idag! Du som är medlem men ännu inte gått på ett möte, gå dit nästa vecka och se hur det känns. Du som går på möten ibland, kanske är det din tur att själv ordna ett möte? Det är alla dessa små och stora steg som vi tillsammans måste ta för att leda oss framåt. Jag kan lova att rörelsen betalar tillbaka i form av sammanhang gemenskap och meningsfullhet att trösta sig och rädda sig med på de dagar då horisontens mörka moln är allt som går att se.

Kamrater

På en arbetsmarknad där osäkra anställningar och daglöneri är vardagsmat blir kraven på flexibilitet alltmer högljudda. SMS-anställningar, bemanningsföretag och tillfälliga uppehållstillstånd knutna till anställningar, skapar en arbetsmarknad präglad av osäkerhet, rättslöshet och utan tillstymmelse av värdighet. Efter januariöverenskommelsen har nu en Socialdemokratisk ledd regering till och med lagt fram en utredning som tittar på nedmontering av LAS och utökade undantag för turordningsreglerna. Det är skrämmande tydligt vad som menas med en moderniserad arbetsrätt. En resa som regering börjar ivrigt påhejad av sina stödpartier centern och liberalerna vilket väl knappast förvänar någon.

Denna ökade osäkerhet på arbetsmarknaden riskerar att splittra arbetarkollektivet och förflytta än mer makt till de som köper vårt arbete. I spåren av detta ser vi ökade sjukskrivningar, stress, oro och en ypperlig möjlighet för rasisterna att flytta fram sina positioner. En försämring av anställningstryggheten måste ovillkorligen stoppas, även om priset blir att välta regeringen.

Kamrater

Det finns antagligen många svar på frågan hur vi ska hantera de utmaningar och konflikter vi står inför. Men det kan inte råda någon som helst tvekan kring att en stark och välorganiserad fackföreningsrörelse måste vara en av beståndsdelarna i ett sådant svar.

För det är på våra arbetsplatser och i våra fackföreningar som vi lättast kan upptäcka att vi faktiskt har gemensamma intressen med våra arbetskamrater, oavsett ursprung, kön eller annat som eventuellt skiljer oss åt, och att detta intresse står i skarp kontrast mot de som köper vår arbetskraft. Det är därmed också på våra arbetsplatser vi lättast kan skingra de rasistiska dimridåerna och placera konfliktlinjen där den alltid hört hemma, mellan de som äger och alla oss andra, mellan arbete och kapital.

Kamrater, vänner, mötesdeltagare

Kampen mot det orättvisa klassamhället är också en kamp mot patriarkatet. Det handlar om att skapa ett rättvist och solidariskt samhälle där alla har lika tillgång till makt och resurser. Ett samhälle där det inte är en ekonomisk förlust att vara kvinna. Ett samhälle där kvinnor har samma möjligheter som män att arbeta och får lika lön för sitt arbete. Ett samhälle där barn har lika rätt till sina föräldrar – mammor och pappor.

Vi vet alla att Sverige inte ser ut så idag. Därför krävs en feministisk politik. Feminism handlar om makt. De feministiska framsteg vi gjort historiskt är resultat av medvetet och envist arbete. De är framsteg som aldrig åstadkommits utan politisk vilja och ekonomisk kraft bakom orden. Och framförallt är det framsteg som innebär att vi prioriterat gemensam välfärd.

Det är kvinnor som framförallt kompenserar för en fallerande välfärd: När äldreomsorgen säljs ut och vi inte längre kan känna oss trygga med att mormor tas väl om hand är det kvinnor som tar hand om de gamla. När det inte finns barnomsorg på obekväma arbetstider för våra ungar är det kvinnor som tvingas till deltidsarbete. Det syns – kamrater – i högre sjukskrivningar, lägre pensioner och behovet av socialförsäkringar.

Kamrater, antirasister...

Idag – på arbetarrörelsens dag – marscherar nazister återigen. Det är ett hån mot allt denna dag innebär.

Vi får aldrig avstanna i arbetet för ett rättvist samhälle där alla har en plats. Nazismen har ingen chans i ett fungerande demokratiskt samhälle med rättvisa och jämlikhet. Vår största insats är att alltid fortsätta bygga ett bättre samhälle, med mer rättvisa mellan kvinnor och män, att minska arbetslöshet, segregation och bostadsbrist och att få ungdomar som tappat framtidstron att återfå den. Det är ett stort och svårt arbete som måste göras samtidigt som vi är en del av den breda kampen mot rasism och hat.

Nazisterna och deras vänner i riksdagen behöver våld, konfrontation och hat för att få näring. De dör ut när klyftor minskar och det demokratiska samtalet fördjupas. När människor kan tåga med barnvagn på demonstrationer, när kvinnor kan synas i debatten utan att mötas av näthatet, när människor behandlas lika, när plånboken inte styr människovärdet och när vi talar med varandra. Då förtvinar hatet och solidariteten och omtanken växer.

Vårt budskap till nazister och rasister är samma som det varit historiskt: No pasaran! Inga rasister på våra gator.

Leve första maj och leve den internationella solidariteten